

GÜNEŞ
GÜMÜŞ

Kriz En Çok Yandaşın Canını Yakacaktı ki...

Her ekonomik kriz sermaye açısından bir ayıklanma sürecidir de. Kimi şirketler batar, kimileri de neredeyse bedavaya onların birikimlerini bünyesine katarak daha da güçlenerek yoluna devam eder. Liberalizm aksini söylese de kimin batıp kimin güçleneceği her zaman piyasanın görünmez elin tarafından belirlenmez.

sf 4

MİKROFON
EMEKLİLERDE

Trelleborg İşçileri: Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Dursun Karataş

(Trelleborg GOSB Fabrika (2) Baş Temsilcisi)

sosyalist
GÜNDEM

sosyalist

İşçi-Emekçi İktidarı ve Uluslararası Sosyalizm için

Sayı: 22, Fiyat: 2 TL
26 Aralık 2019
sosyalistgundem.com

GÜNCEL

İktidar Masala Devam Ediyor

Sinan Aygün'ün yaptığı çıkışla birlikte Mansur Yavaş ve CHP'nin FETÖ ile bağlantıları havuz medyasında köpürtölmeye devam ediyor.

sf 2

Sağ Popülizm Hindistan'da da Sokak Eylemleriyle Karşı Karşıya!

Modi hükümeti, ülkenin %80'nini oluşturan Hindu'lara yönelik Hindu milliyetçiliğini force ederek ve sağ popülist söylemleri yükselterek 2014'te iktidara gelmişti.

sf 2

İstanbul'un Yaklaşan Felaketi: "Kanal İstanbul"

AKP'nin 2011 yılında "çılgın proje" olarak duyurduğu Kanal İstanbul projesi Erdoğan'ın Ekrem İmamoğlu ile girdiği polemikle beraber tekrar gündem oldu.

sf 3

Bataklık Ortasında Milliyetçi Hamaset

İçeride işler kötü giderken iç politik sıkıntıları gündemden düşüren Suriye sahasından RTE'ye pek malzeme çıkmayacak. Bu noktada Doğu Akdeniz ve Libya konuları RTE'nin can simidi olabilir mi sorusu aklara geliyor.

sf 3

Trelleborg İşçileri: Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Çalışan arkadaşlarımız şunun inancında ve bilincinde, kesinlikle haklarımızı almadan içeriye dönmeyeceğiz.

sf 6

Yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik...
Çaresiz değil umutlu olmak için

Yeni Yılda Mücadele Saflarına!

GÜNCEL

Maraş Katliamı, Siyasal Temsil ve Dünden Bugüne Aleviler

V. U. Arslan

Maraş Katliamı'nda imzası olan MHP'nin her açıdan büyük bir milat olan 12 Eylül darbesine giden yolda oynadığı rol büyüktür. İşçi hareketini ve komünist tehlikeyi ezecek bir askeri darbenin şartlarının olgunlaşması için kolları sıvamış olan CIA, MIT, TÜSİAD, Demirel ve partisi AP ile Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi güdümündeki oluşumlar, 1970'ler boyunca Ülkü Ocakları'nın düzenlediği cinayetlerle tüm ülkede terör estirdiler.

sf 5

Suç Kadınlarda Değil, Suç Kapitalizmde!

Derya Koca

Kadınlar, dünyanın her yerinden ses veriyor. Neoliberalizme karşı ayaklanmış olan Şili'de, kadınların 25 Kasım'da yaptığı performans Las Tesis dünyanın pek çok ülkesinde sokaklarda yeniden ve yeniden yapılıyor.

sf 7

Memleketten İnsan Manzaralarıyla 2019 Gerçekleri

Gökçe Şentürk

Krizden mutlu çıkanlar da var. Kredi teşvikleri, borçların silinmesi, vergi indirimleri, kamu kaynakları emekçilere damlayla bazılarına şelale gibi akıyor.

sf 8

İktidar Masala Devam Ediyor: Bizim geleneğimizde dini gruplar devlete yaklaştırılmaz!

Sinan Aygün'ün yaptığı çıkışla birlikte Mansur Yavaş ve CHP'nin FETÖ ile bağlantıları havuz medyasında köpürtülmeye devam ediyor. Hatta işi ileri götürüp FETÖ'nün siyasi ayağının buradan ortaya çıkabileceğini iddia edenler bile var. Elbette buna gülüp geçmek gerek. Cemaate kavga ettikleri güne kadar ne istedilerse verenler, aynı maklubeyi kaşıklayanlar, ülkeyi İslamcı cemaatlerle hep beraber çöküşe taşıyanlar elbette masal anlatmaya devam edecektir.

Bugün bir televizyon programına katılan AKP Genel Başkan Yardımcısı Mahir Ünal, kendisine yöneltilen “Cemaatler tekrar devleti ele geçirebilir mi?” sorusuna “Bizim geleneğimizde devlet asla dini grupları kendi yapısına yaklaştırmamış, dini gruplar da devlete yakın olmamışlardır.” yanıtını verdi.

Daha Adalet Bakanı Abdülhamid

Gül'ün Suriye merkezli Haznevi tarikatının liderinin elini öptüğü görüntülerin sosyal medyaya düşmesinin önünden 24 saat bile geçmeden bu sözleri dile getirebilmek sağlam bir yüzüzlük ister.

Günlük yaşamda ise bırakın tarikatların devlet kademelerinden uzak tutulmasını, iktidar her türden cemaat ve tarikatı desteklemeye, finanse etmeye devam ediyor.

Örneğin cemaat yapılanmasının en yoğun olduğu Sağlık Bakanlığı'na bakın! Menzil tarikatı ile ilgili kitap yazan Saygı Öztürk'ün tarikatın önemli isimlerinden Feyzeddin Erol'la yaptığı röportajda, Erol şunları dile getirmişti: “*On bakanın evimize geldiği günler oldu. Ne olacak... Enerji eski Bakanı Taner Yıldız da Sağlık eski Bakanı Recep Akdağ da bizim evimizde büyüdüler. Her hafta yanımda olan insanlardı.*

Şimdi selam vermiyorlar. Biz, Menzil'den kopunca bizden koptular. Biz değil, Menzilciler Türkiye'nin her yerinde güçlüdür. Bilmiyorum, devlette her yerde adamları var”

Saki Erol da “Menzil, Sağlık Bakanlığı'nı ele geçirdi mi?” sorusuna “Doğru, Recep Akdağ'ı tanıyorum. Buraya (Menzil'e) gelmiş gitmiş. Sağlık Bakanlığı Menzil cemaatine bağlı diye liyakatsiz bir insanı almışsa vallaha o doğru değildir” yanıtını vermişti (Birgün, 14 Kasım 2019).

Sağlık Bakanlığı'nda Akdağ döneminde Menzilcilerin personel alımından, sağlık politikalarına kadar her alanda etkin hale geldiği ayyuka çıkmıştı. Bu dönemde hacamat ve sülük “tedavisi” gibi uygulamalar hastanelerde yapılmaya başlanmıştı. Akdağ sonrasında Fahrettin Koca'nın göreve gelmesiyle isimler

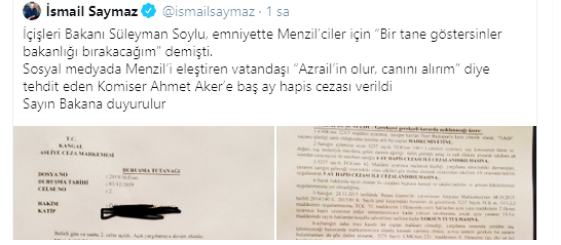
değişse de tek bir şey değişmedi: Cemaatlerin etkinliği!

Bir diğer örnekse MEB! İslami cemaat ve tarikatların “eğitim”e ne kadar önem(!) verdiğini geçmişten biliyoruz. Erdoğan'ın geçmişte bahsettiği “kindar ve dindar” bir nesil yetiştirme projesi bugün eğitim alanında dini grupların önünün sonuna kadar açılmasıyla gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Tecavüzcü Ensar'ından TUGVA'sına İlim Yayma Cemiyeti'ne kadar birçok vakıf ve dernek MEB'le ortak işler yaparken; geçtiğimiz aylarda Resmi Gazete'de yayınlanan bir kararla dini cemaatlerin herhangi bir protokole ihtiyaç duymadan kamu kurumlarında eğitim verebilmelerinin önü açılmıştı.

Emniyet'te ise FETÖ'den boşalan yerlere Menzilcilerin

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile görüştük. Bakan Soylu, şu açıklamayı yaptı: "Benim bu sözüm, bir gazetecinin ortaya attığı, Emniyetteki atamaların Menzil tarafından yapıldığı iddiasına ilişkindi. Bu iddia hala ispatlanmadı. Yoksa 500 bin kişilik kurumda her görüşten vardır."

yerleştiği Aralık ayı başında gündeme gelmişti. Hatta Soylu iddialara karşı “*Bir tane gösterebiliriz bakanlığı bırakacağım*” demiş, ardından “*500 bin kişilik kurumda her görüşten vardır*” diyerek çark etmişti. Soylu'nun çark etmesine neden olan olayla Twitter'da Menzil cemaatini eleştiren bir kişinin Ahmet Aker adlı bir komiser tarafından tehdit edilmesiydi.

Kısacası Ünal veya bir başka iktidar sözcüsünün cemaatlerle ilgili anlattığı masallara gülüp geçmek gerekiyor. Şunu da not düşelim: Bu ülkede hırsızlığın, tacizin tecavüzün, yolsuzluğun, adam kayırma ve torpilin dibine batan din tüccarlarından hesabı birgün emekçiler soracaktır.

Sağ Popülizm Hindistan'da da Sokak Eylemleriyle Karşı Karşıya!

Barış Deniz Kuş

Hindu milliyetçisi, sağ popülist Narendra Modi liderliğindeki BJP (Hindistan Halk Partisi) hükümetinin Müslüman azınlığa saldırmanın bir aracı olarak çıkardığı yeni vatandaşlık yasasına karşı Müslümanların yoğun olarak yaşadığı ve BJP'nin iktidarda olduğu Assam eyaletinde başlayan eylemler yüzbinlerce insanın katılımıyla ülke geneline yayıldı. İki haftadır süren eylemleri engellemek isteyen Modi hükümeti, ilk günden itibaren sokağa çıkma yasağı, internet kesintileri ve yoğun polis terörü gibi yöntemlere başvurursa da –şu ana kadar 23'ü aşkın eylemci polis tarafından katledildi- eylemlerin büyümesini engelleyemedi. Hatta rejim, İngiliz sömürgecilliği döneminden kalma 4 veya daha fazla kişinin bir araya gelmesini yasaklayan yasayı tekrar devreye soktu.

Modi, ayrıca medya kuruluşlarına çağrı yaparak eylemlere yer vermemelerini söyledi. Özellikle üniversitelerde, polisler kampüsü kuşatarak yurtları basıyor, kütüphanelerde herkesi sorguya çekiyor. Yoğun polis terörüne rağmen üniversitelerde devam eden eylemler şehir merkezlerine de

yayıldı; gençlik, eylemlerin başını çekiyor.

Eylemciler, sokağa çıkma yasaklarını yaratıcı yöntemlerle aşarak Bagalore kentinde polis terörünün önüne geçti. Hindistan'daki bir yasaya göre kadınlar günbatımından sonra gözaltına alınamıyor. Bagalore kentinde gün boyu süren eylemlerde akşam saatlerinde kadınlar kitlenin çevresinde koruma kalkanı şeklinde etten duvar oluşturarak eylemin güvenliğini sağladı, polis terörünü engelledi.

Modi hükümeti, ülkenin %80'nini oluşturan Hindulara yönelik Hindu milliyetçiliğini forse ederek ve sağ popülist söylemleri yükselterek 2014'te iktidara gelmişti. Hinduist dinci vatandaşlık yasasına karşı gerçekleştirilen kitlesel eylemleri de bu temelden kutuplaştırmaya çalışarak kendi kitlesini konsolide etmeye çalışsa da sosyal medyada paylaşılan videolarda bu çabanın işe yaramadığı görülüyor. Zira eylemler Hinduların nüfusun %90'ından fazlasını oluşturduğu şehirlerde dahi kitlesel bir şekilde sürüyor. Birçok şehirde eylemciler, sloganlarıyla bu yasanın kapsamını aşarak aynı zamanda ülkedeki ekonomik krizi ve sınıfsal uçurumları da hedef tahtasına koydu. Hindu bir eylemci röportajında “Biz BJP fakirlerin sesi olacak sanıp oy vermiştik, fakat zenginleri daha da

zengin etmekten başka bir şey yapmadılar, hiçbir şey değişmedi. Zenginler daha da zenginleşti, bir yandan da Hindularla Müslümanlar birbirine kırdırılmaya çalışılıyor” diyerek eylemlere neden katıldığını anlatıyor.

Hindu milliyetçisi BJP iktidara geldiğinden bu yana faşist çetelerin Müslüman nüfusa yönelik saldırıları katlanarak arttı, birçok nefret cinayet yaşandı. Son üç buçuk yılda Hindu faşist çeteler inek mezbahalarına saldırılar düzenleyerek 50'yi aşkın insanı öldürdü.

Hindistan'daki sınıfsal ve toplumsal gerilimlerin artışında ekonomik nedenler de önemli bir rol oynuyor. Hindistan'da 1991'de başlayan neo-liberal dönüşüm Modi'yle beraber büyük bir hızla tamamlandı. Örneğin emekçilerin haklarını koruyan 44 iş yasası kaldırılarak göstermelik 4 temel “kod”a indirgend. Halk hızla yoksullaştı. Önümüzdeki Mayıs ayında gerçekleşecek seçimleri riske atmak istemeyen BJP'nin Hindu-Müslüman gerilimini körükleyerek ve yoğun polis terörüne tabii tutarak eylemlerin büyümesini hızla engellemek istemesinin nedeni de buydu. Çünkü bu yoksullaşma neticesinde şimdiden bazı eyaletlerde seçimleri kaybettiler. Fakat bu çabaların

boşa çıkması ve eylemlerde ekonomik kriz ve sınıfsal uçurumları hedef alan sloganların atılmasıyla Modi rejimi tamamen tuttu. Çünkü Hindu nüfusun da katılımıyla bazı şehirlerde eylemler direkt rejimi ve sistemi hedef alan söylemler içerdi.

Tıpkı Şili'de, Ekvator'da, Irak'ta ve Lübnan'da olduğu gibi Hindistan'da da neoliberalizm bir tikanıklık sürecine girmiş durumda. Dünyanın yedinci büyük ekonomisinde emekçilerin ve gençlerin sınıf mücadelesini yükseltmesinin büyük bir anlamı olacaktır. Fakat birçok yerde olduğu gibi Hindistan'da da özellikle Hindular ve Müslümanlar arasında gelişen kimlik çatışması bu mücadeleyi zehirleme potansiyeli taşıyor. Her iki cephede de emekçileri birleştirecek sınıf merkezli bir örgütlülüğün yokluğunda radikal sağ eğilimler güç kazanıyor. Hindistanlı emekçilerin ve gençliğin geleceğini bu çıkmaz sokağa girip girmeyecekleri belirleyecek.

Sosyalist Yıl: 2 – Sayı: 22 – 26 Aralık 2019

SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Ayşe Şensöz

YAYIN İDARE ADRESİ: Öncebeci Mah. Servi Sok. 5/8 Çankaya ANKARA

TEL: 05548518392

BASKI: LOTUS LIFE AJANS Rek.Tan.Bas.Yay.Org.Amb.İth.İhr.San. ve Tic.Ltd.Şti. –

Şehit Cevdet Özdemir Mh. Sokullu Cd. Perçem Sk. No: 9/A Çankaya/ANKARA

TEL: 0312 433 23 10 (pbx) **FAKS:** 0312 434 03 56

YAYIN TÜRÜ: Yerel süreli, iki haftalık

MAİL ADRESİ: sosyalist.dergi@gmail.com

İLETİŞİM

SosyalistGundem.com

Ankara

Sosyalist Emekçiler Partisi:

Kocatepe Mah. Bayındır 2

Sok. No 45/7 Kızılay

Spartaküs Kültür ve Sanat:

Meşrutiyet Mah. Karanfil Sok.

14/9 Kızılay

📞 sosyalistgundem

📧 sosyalist_gundem

İstanbul

Spartaküs Kültür ve Sanat:

Caferağa Mah. Nailbey Sok.

No:58/5 KADIKÖY

Denizli

Spartaküs Kültür ve Sanat:

835 Sok. Şarkaya İş Hanı

No:17 Altıntop Mah.

İstanbul'un Yaklaşan Felaketi: “Kanal İstanbul”

AKP'nin 2011 yılında “cılgın proje” olarak duyurduğu Kanal İstanbul projesi Erdoğan'ın Ekrem İmamoğlu ile girdiği polemikle beraber tekrar gündem oldu. Peki, bu projeden gerçekten Erdoğan'ın dediği gibi Türkiye mi kazanacak yoksa Erdoğan'ın “şahsı” ve yandaşı olan müteahhitler mi?

Arzu Görmez

Uzmanlar Kanal İstanbul'un şehre yıkım getireceği konusunda hemfikirler. Marmara Denizi'ndeki doğal dengeyi bozarak doğayı ve canlı yaşamını çok ciddi tehlikeye atacağı, İstanbul için yakıcı bir gündem haline gelen su sorununun elde kalan son tatlı su havzalarının yok edilmesiyle beraber iyice derinleşeceği, verimli tarım alanlarının ve elde kalan son ormanlık alanların ciddi tahribata uğrayacağı, kanalın yapıldığı bölgenin deprem riski taşıdığı üzerine iktidarı defalarca kez uyarıldı. Ama Erdoğan yine tüm bu uyarıları kulak arkası ederek İstanbul için yeni bir felaket yaratmaya kararlı görünüyor.

TMMOB'a bağlı İnşaat Mühendisleri Odası dün bir açıklama yayınlarak kanal projesinin bir ulaşım projesi olmadığını, aksine bir rant projesi olduğunu dile getirmişti. (TMMOB'a bağlı odalar Mart 2018'de de projenin getireceği felaketler konusunda bir

açıklama yayınlarak iktidarı uyarmıştı. Okumak için <https://www.tmmob.org.tr/icerik/tekrar-uyariyoruz-istanbul-kanali-cilginligina-derhal-son-verilmelidir>). Geçtiğimiz hafta ise bunu doğrular şekilde Katar emirinin annesinin kanalın geçeceği güzergah üzerinden 44 dönüm arazi aldığı ortaya çıktı. Bunun ardından sosyal medyada proje “Kanal İstanbul” değil “Katar İstanbul” olarak nitelendi.

Prof. Dr. Naci Görür de Kanal İstanbul ile birlikte depremin etkisinin artacağını anlatmıştı. Görür sosyal medya hesabından, “İstanbul deprem beklemektedir. Beklenen deprem gerçekleşirse Kanal'ın Marmara ağzı 9-10 şiddetinde etkilenebilecektir. Kanal gibi yatay ve düşey harekete sıfır toleranslı bir yapının depremden ciddi hasarlar görmesi mümkündür.” diye yazmıştı. Ayrıca iktidar İstanbul için uyarıları sıkça yapılan deprem tehlikesine karşı önlem almak bir yana, bu projeye depremin yaratacağı yıkımı daha da ağırlaştıracak bir maceraya girişmektedir.

İktidarın asıl amacının inşaat

ve arazi rantı yaratmak olduğu çok açık. Kanal İstanbul'un güzergâhı belli olmadan birçok gayrimenkul şirketinin bölgede arsa topladığı ortaması, birçok konut projesi sahibi de reklamlarını Kanal İstanbul üzerinden yapmaya başlaması, Projenin Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporu çıkmadan T.C. Başbakanlık Toplu Konut İdaresi Başkanlığı (TOKİ) iştiraki Emlak Konut Gayrimenkul Şirketi'nin Kanal İstanbul güzergâhı çevresindeki konut projelerinden oluşan bir harita hazırlayarak resmi internet sitesine koyması, arsa ve konut fiyatlarındaki ciddi orandaki artış gibi örnekler projenin inşaat sektörü için önemini adeta gözler önüne seriyor.

Geçtiğimiz günlerde Kanal İstanbul'un inşaatına yönelik yeni bir takvim açıklandı. Projenin ihalesi 2020 yılında gerçekleştirilecek ve % 60'ı 2023 yılına kadar tamamlanacak. 75 milyar TL'lik maliyetin 45 milyar TL'si bu süreçte harcanacak. Projenin yüzde 60'ının 2023'e kadar tamamlanması planlandığı

düşünülecek olursak İstanbul'un dev bir şantiyeye dönüşmesine çok da bir zaman kalmadı. Bu kadar büyük bir maliyetle gerçekleştirilmesi planlanan projenin finansmanının nasıl sağlanacağı muallak; bu projeyi sırtlanabilecek firmalara verilecek garantiler, geçmiş projeler de düşünülürse, gelecek kuşaklara ağır bir yük bırakacaktır.

İktidarın asıl amacının inşaat ve arazi rantı yaratmak olduğu çok açık.

İktidar bir yandan boğazdan tehlikeli madde taşıyan gemilerin geçişini engellemek gibi sözde güvenlik safsatalarıyla halkın rızasını almaya çalışırken, bir yandan da projeyi Süveyş ve Panama kanallarına eşdeğer bir şekilde Türkiye'nin elini güçlendirecek bir fırsat olarak gösterme çabası içinde. İstanbul Boğazı'ndan daha dar olan bu

kanaldan geçecek gemilerin kaza yapmayacağını garanti veriyor mu?

Dahası boğaz üzerindeki geçiş koşulları Montrö Anlaşması'yla belirlenirken, Türkiye'nin Kanal tamamlandığı takdirde boğazlardan geçiş kısıtlama gibi bir yetkisi bulunmuyor. İktidar burada da ben yaptım oldu şeklinde bir yaklaşım geliştirecek gibi görünüyor; ancak deniz hukukçularına göreysen Türkiye'nin kanal üzerindeki egemenliği ile boğazlar konusundaki koşullar arasında bir farklılık olması mümkün görünmüyor. (Konuyla ilgili ayrıntılı bir okuma için <https://www.lojiport.com/kanal-istanbul-icin-gecis-hukuku-sart-85873h.htm>)

Kısacası Kanal İstanbul Projesi, İstanbul'a daha önce ihanet ettiklerini açıklayanların imza atacağı yeni bir ihanet olacaktır. Kenti daha da yaşanmaz hale getirecek olan bu projeye dur demek hem kenti hem de her açıdan batağa saplanacak geleceği kurtarmak için bir zorunluluktur.

Bataklık Ortasında Milliyetçi Hamaset: İçte ve Dışta Sıkışırken, Bedeli Kim Ödeyecek?

Emre Güntekin

Babacan ve Davutoğlu'nun parti çalışmalarının somutlaşması ve iktidar cephesinde yaşanan kopuşlar...

Ekonomik krizin artık firma iflasları, işten çıkarmalar, emekçi sınıfları iyiden iyiye saran yoksulluk ve işsizlik şeklinde dışa vurması... İktidarın artık bir avuç çıkar grubunun, aile eşrafının, yandaş sermayedarın elinde bir aparata dönüşmesi ve bunun yarattığı kamuoyundan gizlenemeyecek boyuta varan yolsuzluklar, yağma ve talan politikaları... Erdoğan rejiminin neresinden tutarsanız elinizde kalıyor.

Öte yandan Erdoğan'ı bir de ABD'den gelebilecek ve özellikle kendisinin ve ailesinin malvarlığını ortaya serebilecek yaptırım kararları sıkıştırıyor.

Geçmiş yıllarda dış politikada uyguladığı savaş politikaları, bunun üzerinden yaratılan milliyetçi-şoven rüzgâr, toplumu kutuplaştıran politik hava ve toplumsal muhalefete uygulanan yoğun baskı iktidarın bir nebze nefes alabilmesine yaradı. Bir yandan tarihsel olarak düşman görülen Kürt ulusal hareketinin Suriye'de kendi geleceğini belirlemesinin önu tıkanı. Diğer taraftan iç politikada bu durum kullanışlı bir araç

yarattı. Ancak gelineen noktada iktidarın Suriye'de bir çıkışsızlık içinde olduğunu görmek zor değil. ABD ile sorunlar zar zor frenlenmişken şimdi de Putin'den İdlib ve Kürtler konusunda can sıkıcı hamleler geliyor.

İçeride işler kötü giderken iç politik sıkıntıları gündemden düşüren Suriye sahasından da RTE'ye pek malzeme çıkmayacak. İşte bu noktada Doğu Akdeniz ve Libya konuları RTE'nin can simidi olabilir mi sorusu akıllara geliyor.

Bugüne kadar Ortadoğu ve Arap coğrafyasında iç siyasi ve askeri çatışmaların tarafı olmak için elinden geleni yapan Erdoğan bugüne kadar aynı çizgiyi Libya'da da devam ettirdi. Radikal İslamcı çeteler silahlandırıldı, Suriye'den özel olarak taşındı ve tüm dünyada bunlar medyada boy boy yer aldı.

Doğu Akdeniz için Libya'da Trablus'ta konuşlanan İhvanı ve radikal İslam destekli Milli Mutabakat Hükümeti'nin sonsuza kadar ayakta

kalabileceğine güvenerek anlaşmalar imzalandı. Şimdi aynı hükümeti ayakta tutabilmek ve iflasa mahkûm dış politika çizgisine can verebilmek için imzalanan anlaşmalar uyarınca asker gönderilmesi dillendiriliyor. Yani Erdoğan'ı radikal İslam'ı desteklemek kesmiyor, bizzat asker göndermek gibi sonu belirsiz bir maceranın önünü açıyor. Son olarak, Türkiye'nin Rusya'dan S-400 füzelerini alması nedeniyle yaptırım uygulaması halinde Erdoğan gerekirse İncirlik'i ve Malatya-Kürecik'teki askeri üssü kapatabileceklerini dile getirdi. Durum böyle olunca akıllara Libya'da Haftar ve Libya Ulusal Ordusu'na açık destek vererek Türkiye ile tam zıt tarafta yer alan Putin'e değerli gözükme çabası mı var sorusu geliyor.

Yakın geçmişi bilenler bu tarz çıkışlara alışık olacaktırlar. Erdoğan, tıpkı Rahip Brunson ve Deniz Yücel örneğinde olduğu gibi emperyalist ortaklarıyla ilişkilerinde şantaj üzerine kurulu bir taktik izledi. Ancak

işler kötüye gittiğinde sessizce geri adım atmaktan çekinmedi. Bu süreçte elbette bol bol anti-Amerikancı nutuklar atıldı, milliyetçilik pompalandı.

Erdoğan bu yolla kendi iktidarının vadesini uzatmış olabilir; ama ucuz ve ikiyüzlü anti-Amerikancılığın, maceracı emperyalist politikaların bedelini emekçi halklar ödüyor. EYTlilere, memura, işçiye, asgari ücretliye, öğrenci gençliğe çok görülen bütçe silah harcamalarına akıyor. Libya'da yakın zamanda ortaya çıktığı üzere kazanan Erdoğan'ın SİHA üreten damadı ve silah şirketleri oluyor.

Ortadoğu'da Libya'da Doğu Akdeniz'de gerilimi artıran, radikal İslamcı çetelere kol kanat geren, milyonlarca emekçinin geleceğini ipotek altına alan savaş politikalarına karşı ses yükseltmek bir zorunluluktur. Dahası Ortadoğu coğrafyasında emekçiler için kan deryasından çıkışın yolu kendi ülkelerinin egemenlerinin saldırganlığına ortak olmaktan değil, karşı çıkmaktan geçmektedir.

Kriz En Çok Yandaşın Canını Yakacaktı ki...

Güneş Gümüş
SEP Genel Başkanı

Her ekonomik kriz sermaye açısından bir ayıklanma sürecidir de. Kimi şirketler batır, kimileri de neredeyse bedavaya onların birikimlerini bünyesine katarak daha da güçlenerek yoluna devam eder.

Liberalizm aksini söylese de kimin batıp kimin güçleneceği her zaman piyasanın görünmez elin tarafından belirlenmez. Yani akılcı yatırımlar yapıp yapmadığınız, talebe uygun hareket edip etmediğiniz, sağlam bir şirket yapısı oluşturup oluşturmadığınız krizden sağ çıkmanızın belirleyeni olmayabilir.

2008 krizinden sonra “batamayacak kadar büyük” kavramı ile çokça karşılaştık mesela. Sadece şirketler değil; İtalya gibi ülkeler için de kullanılan bir ifade batması durumunda ekonomiyi derinden etkileyecek büyüklükte bir şirket, devlet ekonomisinin kurtarılması için sihirli sözcük oldu. ABD’de bu ifadenin karşılığı Lehman Brothers ise bugün Almanya için Deutsche Bank ya da bütün bir AB ekonomisi düşünüldünce İtalya’dır. Sözkonusu emekçiler ve hakları olunca “devlet ekonomiden elini çekecek” diyenler dara düştüğünde patronları kurtarmak için çırpınıp dururlar. Batının merkez bankaları sermayeleri karlarına kar katmaya devam etsin diye yıllarca piyasaya bedavaya para pompalayıp durmadı mı! Krizde sermayenin zayıf aktörlerinin ayıklanması, batığın tasfiye edilmesi krizden çıkışı kolaylaştırır. 2008 sonrasında dünya çapında engellenen bu süreç bir yanda zombi şirketler açığa çıkarıp diğer yanda da borç stokunu büyütüp kriz dinamiklerinin zamana yayılarak sürmesine hizmet etti. AKP de bugün aynı kafada.

Kapitalizmde iktidarlar her zaman patronlara çalışır. Sosyal demokratından aşırı sağcısına

kadar her bir kapitalist iktidarın geri planında bu ilke vardır. 17 yılı aşkın AKP iktidarı da bu durumun bariz bir örneği. Ya ballı özelleştirmelerle (mesela devasa büyüklükteki bir Tüpraş’la), eğitimin-sağlığın-enerjinin özel şirketlere tamamen açılmasıyla Türkiye sermayesinin çapını doğrudan büyütürken ya da emeklilik yaşının artması, asgari ücretin giderek güdükleşmesi, grev yasakları gibi uygulamalarla işçi-patron arasındaki ilişkiyi patron çıkarına yeniden yapılandırarak.

2016’dan sonra ise iktidar, patronlardan yanallığını barizleştiren bir misyon daha yüklendi; batmakta olan şirketleri kurtararak zararı Hazine’nin, daha doğrusu vatandaşın sırtına yıkmak! Krizi ertelemek için ekonomiyi canlı tutmak adına ÖTV-KDV indirimleri, daha çok istihdam adına işçi ücret ve sigortalarının ödenmesi gibi uygulamalarla başlayan süreç artık batan şirketleri parayı bastırıp satın almaya uzandı. Teşvikler, vergi indirimleri, kamu bankaları eliyle ya da kamu zoruyla faiz indirimleriyle tüketicinin teşviki bütün bir patron sınıfının yüzünü güldürürken artık iktidarın sağladığı nimetlerden yıllarca beslenip zenginleşen ama kamu desteği (satın alma, teşvik, ihale) yetersiz kalınca krizde ayazda kalan yandaş şirketlerin kurtarılmasına sıra geldi. Kurtarmanın binbir çeşidi var; kredi yapılandırma, batık projeleri satın almak ya da en ileri boyutta borçlarının bedelini ödeyip ortak olmak.

Şirket kurtarma sözkonusu olunca ilk karşımıza çıkan inşaat

ve enerji şirketleri. Önemli enerji şirketleri 2018 yılında zaten borç yapılandırmasına gitmişti. Şimdi daha büyük bir liste daha büyük bir borçla karşımızda.

Sonuç mu: Bir yandan kamu bankalarının sırtına yüklenen borçlar nedeniyle kamu açığı artıyor, diğer yanda özel bankalar kredi yapılandırmaları konusunda zorla ikna edilse bu sefer de bu bankalar kredi musluklarını kısıyor.

İnşaat şirketleri içinse faizlerin enflasyonun altına çekilmesi yetmedi; batık projelerin satın alınması ile yandaşlara yeniden cansimidi atılıyor.

Ağustos’ta “Bazı Cumhurbaşkanlığı Kararnamelerinde Değişiklik Yapılması Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi” ile Hazine’nin “Cumhurbaşkanı Kararı” ile yurt içindeki ve yurt dışındaki şirketlere ortak olması yasallaşmıştı. Sonrasında ilk adım Erdoğan’ın direktifleriyle yaşama geçen İstanbul’da inşa edilmeye çalışılan finans merkezinin batık projesine (İstanbul Finans Projesi), Varlık

Fonu’ndan 1 milyar 670 milyon lira aktararak AKP döneminin yükselen inşaatçıları Ağaoğlu, YDA ve İntaş kurtarılmıştı. Varlık Fonu’nun 2019 ortasında borçlandığı 1 milyar euro’dan kalanlar yeni şirket kurtarmaları için kenarda bekletiliyor.

Kapitalizmde iktidarlar her zaman patronlara çalışır. Sosyal demokratından aşırı sağcısına kadar her bir kapitalist iktidarın geri planında bu ilke vardır.

Dünya Bankası’nın 2018’de yayınladığı rapora göre dünyada 1990-2017 arasında kamudan en çok ihale alan ilk beş inşaat şirketinin 4’ü Türkiye’den. Kim olduklarını tahmin etmek zor değil: Cengiz, Limak, Kolin

ve Kalyon. Toplamda kamu ihalelerinden aldıkları pay 150 milyar dolar olan bu dörtlünün Mapa ile birlikte yaptığı İstanbul Havalimanı işletmecisi İGA ortaklığı, mesela, 5 milyar euroluk borcunu yapılandıracak.

Bir de doğrudan bir borcu kapatılıp hisseleri alınan şirketler var. En son Erdoğan’ın avukatının ortağının sahip olduğu Simit Dünyası’nın Ziraat Bankası eliyle kurtarılması sözkonusuydu, kamuoyu tepkisiyle geri adım Erdoğan işaretiyle atıldı. Şimdilerde ise zaten 200 milyon dolarlık borcu yapılandırılmış olan Dünya Göz için aynı hikaye konuşuluyor. İlk ortaya çıkışından beri Türkiye sermayesi devletin başındakilere yakınlıkla semirmişti; 2002 sonrasında sıra AKP yandaş sermayesindeydi. Ve bu destek sadece iyi günde ihalelerle, teşviklerle, arazi teminleriyle, özelleştirmelerle sınırlı değil; krizde de ayakta kalmaya çapı yetmediğinde de sürüyor.

Güçlü bir halk tepkisi dur diyene kadar!

**240 Milyon Dolar Ağaoğlu'na Peşkeş
AKP, Emekçinin Parasıyla Kapitalistleri Kurtarıyor!**

**AĞAOĞLUGİLLERİ
KURTARMAYI BIRAKIN!**

SEP

Maraş Katliamı, Siyasal Temsil ve Düünden Bugüne Aleviler

V. U. Arslan

Maraş Katliamı'nda imzası olan MHP'nin her açıdan büyük bir milat olan 12 Eylül darbesine giden yolda oynadığı rol büyüktür. İşçi hareketini ve komünist tehlikeyi ezecek bir askeri darbenin şartlarının olgunlaşması için kolları sıvamış olan **CIA, MİT, TÜSİAD, Demirel** ve partisi AP ile Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi güdümündeki oluşumlar, 1970'ler boyunca Ülkü Ocakları'nın düzenlediği cinayetlerle tüm ülkede terör estirdiler. Faşist terörün en kıyıcı eylemleri Alevileri hedef alıyordu. Maraş Katliamı bunların en kanlısıydı. Adı sanı belli MHP'liler 3 gün boyunca yüzlerce Alevi'yi acımasızca katlederken burjuva devlet sadece izledi.

Nitekim hedefledikleri gibi 12 Eylül başarılı olunca devletin Sünni damarı koyulaştı. **Türk-İslam** sentezinin resmi ideoloji katına yükselmesi, zorunlu din dersleri, imam hatipler ve Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, İslami sermayenin desteklenmesi, Alevi köylerine zorla cami açılması... Dahası devrimci hareketler ezildiği için meydanı boş bulan İslamcılar düzeni eleştiren bir söylemle güçlü bir ivme yakaladılar. Erbakan önderliğindeki İslamcıların 1990'lardaki atılımı Aleviler içerisinde karamsarlığı körükledi.

Öte yandan sosyalist hareket 1990'lı yılların bereketini değerlendiremeyince geniş kitleler alternatifsiz kalmaya devam etti. Bu koşullarda İslamcılarının yükselişinin getirdiği alarm hali çoğu Alevi'yi laikliği korumak adına Genelkurmay'ı desteklemeye sevk etti. Laikliği savunan aydınların peşi sıra suikasta uğraması ve **Sivas Katliamı** çoğu kişide panik yaratmıştı bile. 1995'teki **Gazi Katliamı** da Alevilerin yine hedefte olduğunu gösteriyordu. Gelgelelim şeriat korkusu nedeniyle Alevilerin çoğunluğunun TSK'yı desteklemesi trajikti, çünkü 12 Eylül postalının altında ezilenler sol ve Aleviler değil miydi? MHP eliyle düzenlenen Alevi katliamları ve bunlardaki Özel Harp Dairesi parmağı nasıl unutulurdu? Neticede Erbakan'ın iktidardan düşürüldüğü ve aslında RTE'nin önünün açıldığı 28 Şubat sürecini destekleyen Aleviler ve bir bütün olarak sol epeyce sağa kayacaktı.

Geldik Bugüne

1990'ların üzerinden iki on yıl geçti. Bu arada köprünün altından çok sular aktı. Şimdilerde neo-Osmanlıcı AKP ile faşist MHP bir çeşit aşırı sağ koalisyon olarak ülkeyi yönetiyorlar. Üstelik ülkede bir çeşit tek adam rejimi yerleşti ve bunun başında mezhebi duyguları kuvvetli bir reis var. Kuzey Ormanları'nı yok edecek 3.boğaz köprüsüne Alevi soy kırımcısı padişah **Yuvuz**

Selim'in ismini verecek kadar ateşli biri.

Kısacası AKP dönemi Aleviler açısından bir çeşit kabus yıllarıdır diyebiliriz. AKP iktidarı 12 Eylül darbesinin icraatlarını güçlü bir şekilde devam ettirmeye koyuldu. Zorunlu din derslerinin kapsamı genişledi, imam hatipleştirme tam bir dayatmaya dönüştü, mezhepçilik resmi devlet çizgisi haline geldi, Suriye'de olduğu

tarafından bertaraf edilmesi, Aleviler açısından işin başa düştüğü yeni bir dönemi haber veriyordu. Siyasal İslamın varyantlarının devlet aygıtını ele geçirdiği bu dönem Alevilerin devletle olan mesafesinin açıldığı bir dönemdir. AKP'nin ilk döneminde muhalefette olan MHP'nin RTE'ye yanaşması da Aleviler içerisinde **Türk milliyetçiliğine** kaymakta olan bir damarı zayıflatmıştır. Sonuç olarak şartlar oluştuğunda Alevi

gibi dış politikaya yön verdi, içki yasakları gündeme geldi, cemaatlerin güçlenmesinde sıçramalar gerçekleşti ve en nihayetinde bugün Alevilerin devletten temizlenmesi sürecine varıldı. Gerçekten de bugün üniversite mezunu Alevilerin **kamu emekçisi** olarak işe başlama ihtimali iyiden iyiye azaldı. AKP güvenlik soruşturması adı altında Alevileri kamudan ekarte etmenin yolunu bulmuş durumda. Birçok bakanlık **Menzilciler** gibi en aşırı mezhepçi cemaatlerin güdümünde. Buralara Alevilerin yerleşmesi artık çok zor. Eğitime düşkün Aleviler uzun yıllar boyunca yoksul köylerinden çıkarak öğretmenlik benzeri alt düzey memuriyetlere yerleştiler. Ama AKP artık bu kapıyı kapattı. Özel sektörde iş bulmaya çalışan bir çok Alevi'nin Ramazan aylarında ya da cuma günlerinde yaşadıkları zorluklar nedeniyle kimliğini saklamaya çalışması da zayıf unsurlar için asimilasyon süreçlerini hızlandırmıştır.

Siyasi Temsil Meselesi

O çok güvenilen TSK'nın FETÖ ve AKP'li İslamcılar

olarak anne babalarına göre daha radikaldir, ama bu radikallik örgütlü mücadele ile birleşmiyor. Bu yüzden Aleviler adına bir temsil sorunundan bahsedebiliriz. 1990'larda Sivas Katliamı'na bir tepki olarak gelişen Alevi dernek ve vakıflarının gençliğe vaat ettiği pek bir şey yoktur, gençlik de böyle bir yapı içerisinde olmayı mezhep darlığı olarak değerlendirir. Alevilerden en çok beslenen ve bunun neticesi olarak belirgin bir Alevi ağırlığının olduğu **CHP**'de belediyelerden doğru gelişen torpil-kayıma ilişkileri Aleviler içerisinde yine arkası ve parası olana yaramaktadır. Bu patronaj ilişkileri dışında Alevi emekçilerin CHP tercihi sandıkta hissedilen bir zorunluluktan ibarettir. Daha radikal olan Kürt Alevilerin önemli bir kısmı Kürt ulusal hareketine kaymıştır. **HDP** buradan elde ettiği tabanla tüm Alevi kimliğini kucaklamaya çalışsa da kimlik politikaları ister istemez yabancı olanı (Türkleri) dışlayıcı bir öze sahiptir. Bu yüzden de HDP'nin salt kimlik söylemi ile Alevileri kucaklaması mümkün olmamıştır. Tersine **Dersim** belediye seçimlerinde olduğu gibi Kürt Aleviler de farkını ortaya koyması durumunda sol sosyalist çizgiye kayma eğilimindedir. Halen CHP'den HDP'ye ve aşırı sol diğer yapılanmalara kadar

geniş bir yelpaze Alevilerden beslenmeyi sürdürmektedir.

Gazi Mahallesi, Okmeydanı gibi Alevi mahallelerinde 1990'larda güçlü taban bulan devrimci hareketler sınıf mücadelesinden kopuk feda anlayışıyla bu dinamigi değerlendiremedi ve bu destek 2000'lerden itibaren sonlanmaya yüz tuttu. Böylece ana kitle burjuva CHP'ye kaldı. Büyük kentlerin kıyılarında milyonlarca genç Alevi emekçinin içerisinde öncü bir tabakanın sınıf mücadelesinin öznelere dönüştürülemediği olması sosyalist solun başarısızlığı olmuştur. Elbette mezhep kimliği üzerinden ilerlemeyecek ve her mezhepten kişileri içerecek olan böyle bir emekçi gücünün açığa çıkmış olması Türkiye'nin kaderinin çok farklı yazılması anlamına gelirdi. Bugün sosyalistlerin izlemesi gereken strateji budur. Salt laiklikten gitmek ya da sadece Alevilere seslenmek elbette ki devrimcilerin yapacağı bir iş değildir. Öte yandan büyük kentlerin emekçi bölgelerinde sınıfsal örgütlenmeye ve sosyalist düşünceye yatkın milyonlarca Alevinin yaşadığı bir gerçektir. Değerlendirilebilirse bu büyük bir fırsattır. Alevilerin, Kürtlerin ve diğer ezilen kimliklerin rahat etmesi de ancak birleşik bir emekçi hareketinin oluşmasıyla ve aslında sosyalizmle gerçekleşebilir.

Sosyalist Emekçiler Partisi'nin
3 ayda bir
yayınlanacak teorik
yayın organı

Zafere Kadar Sürekli Devrim!
marksist bakış
ÇIKTI!

Trelleborg İşçileri: Yaşasın Sınıf Dayanışması!

İşçilerin direnişe geçtiği Trelleborg’da Sendika İşyeri Temsilcisi Dursun Karataş’la Röportajımız

Sosyalist Gündem: Merhaba. Öncelikle elinize sağlık. Sizi tanıyarak başlayalım.

Dursun Karataş: Merhaba, teşekkür ediyorum. Ben Dursun Karataş.

Fabrikamız daha önce Süperlas adı altında işletiliyordu. 2014 yılında Trelleborg tarafından satın alındı. Ben 16 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. Şu an İşyeri Baş Temsilcisiyim. Temsilcilğe, işçiler tarafından yapılan demokratik bir seçim ile seçildim.

Süreç nasıl başladı? Trelleborg işçileri greve nasıl karar verdi?

Şu an fabrikada 17. toplu iş sözleşmemizi gerçekleştiriyoruz. Yani 34 yıldır bu fabrikada sendika var.

Beşinci ayda başlayan TİS taslak çalışmalarımız sırasında ülke genelinde enflasyon % 26 civarındaydı. Biz de bu hayat şartlarına karşı taleplerimizi hazırladık. Taleplerimiz ücretler düzeyinde % 50 zam, sosyal haklarda aynı şekilde % 30 ve % 50’lik zamdan oluşuyordu.

Aradan geçen zamanda, 9 müzakere yapıldı. Bu süreçte resmi enflasyonun % 15’lere, aylık enflasyon rakamlarının % 8’lere düşmesi nedeniyle şirket yöneticileri masada ellerini güçlendirdiler.

Son noktada yöneticilerin bize verdiği zam önerisi % 23 oldu. Bizim sendika olarak son talep ettiğimiz zam oranı ise % 37,5.

...

Resmi enflasyon rakamlarını açıklayan yöneticilerin, artık sokağın gerçek enflasyonunu da açıklamaları lazım ki sermayeye karşı bu ülkenin vatandaşı yenik düşürülmesin.

Tek talebimiz bu. Bugün geldiğimiz noktada saatlik ücret ortalamamız 15,64 TL.

Dışarıdan bakıldığında “Sendikalı bir fabrikada çalışıyorlar. % 23 zam almışlar. Kabul etmemişler” denilebilir. Ama gerçekten bu % 23’lük zam, bugün hayat mücadelesindeki zorluklara karşı gelebilecek bir zam oranı değil. Bugün sokağın enflasyonu % 35’in altında değil.

Çocuğu öğrenci olan bir çalışan, bugün aylık 1.000-1.500 TL çocuğuna para yolluyor. Kiralar 1.000 TL’nin altında değil. Gıda tüketiminiz, alışverişinizi

sadece pazardan bile yapsanız en kötü şartlarda ayda 400-500 TL’yi geçiyor.

Biraz da fabrikayı konuşalım. Kaç işçi çalışıyor?

İki işletmeden oluşuyor. 226 işçi bir işletmede, 98 işçi diğer işletmede toplamda 314 arkadaşımızla çalışan bir fabrikayız.

Bugün işletmede herhangi bir üretim faaliyeti yapılmamakta, çünkü tamamımız sendikalıyız. İçeride bir tane bile çalışan yok. Bugün (18 Aralık) 9 gündür grevdeyiz. Evet, **biz 9 günlük yevmiyemizi kaybettik ama şirket de sermayesini kaybetti.**

Ücret zammı dışında masada ne gibi talepleriniz var?

Biz bu konuda şunu söyledik: kıdem ortalaması yüksek bir fabrikayız. O yüzden burada çalışanlara değer verdiğini göstermek için 15 yılını dolduran bir çalışana bir haftalık bir ücret ver.

Mesela biz çalışanlar olarak gece vardiyasında artan kahvaltılarımızı sabah vardiyasına gelen arkadaşlarımızla paylaşıyoruz. Bu durumda tabii ki servislerin hepsi aynı dakikada işyerine varmadığı için sonradan gelen arkadaşlarımıza kahvaltı yetmiyor. **Dedik ki şirket olarak biraz omuz verin, en azından bir simit verin. Ama maalesef onun bile maliyetinden bahsetmeye başladılar...**

İhbar sürelerine ilişkin bir talebimiz oldu. Yasaya göre çalışanın kendi rızasıyla ya da emekliliği dolduğu için işten ayrılması durumunda ihbar tazminatı alınmıyor. Ama şirket yöneticileri zaman zaman

bir kısım işçiye ihbar tazminatı ödüyor bir kısmına ödemiyor. Yani ayrımcılık yapıyor. Biz de dedik ki madem bunu veriyorsun herkese ver ya da hiç verme...

Yakacak yardımı talebimiz de oldu. Bayram ücretleriyle ilgili bir talebimiz oldu. Bayram paralarımız brüt, net değil; üzerinde vergi yükü var. Hepimizin kümülatif vergi matrahı ise aynı değil. Bu yüzden işçiler arasında yılda iki sefer alınan bayram ödemelerinde fark oluşuyor, ayrımcılık oluyor. Örneğin birisi 700 TL birisi 600 TL alıyor. Dedik ki bu bir sosyal haktır, insan ayrımı yapmayın, herkesinkini eşitleyelim.

ezik duruma düşürmeyin, tek talebimiz bu” dedik.

Haksızlığa uğrayan ya da umutsuzluğa kapılan işçilere neler söylemek istersiniz?

Türkiye’de o kadar çok sendikasız çalışan var ki... Gebze sanayi kentidir ama Gebze’de bile örgütsüzlük, sendikasızlık o kadar çok ki...

Bugün biz onlara bir ışık tutacağımızı umut ediyoruz. Birleşik Metal-İş sendikasıdaki arkadaşlarımıza da söyledik. Biz bugün işçilere gerçek enflasyon rakamlarını ve taleplerimizi duyuramazsak, onlara ışık tutamayız.

Sınıf bilinci ya da sloganını attığımız **“Yaşasın sınıf dayanışması”** diyoruz ya. İşte bu sınıf dayanışmasını biz sesimizi çıkartarak duyuracağız.

Sendikasız kitleye de biz sesimizi çıkarak ulaşacağız.

...

O yüzden biz sendikalı çalışanlar olarak diğer örgütsüz, sendikasız çalışanlara bir nevi ışık olabiliyorsak, sermayenin baskılarını engelleyebiliyorsak ne mutlu bize!

Son olarak grevin 9. günündeyiz. Patronla bu süreçte bir müzakere yapıldı mı? Bundan sonra siz neler yapmayı planlıyorsunuz?

Genel Müdürlüğü’nün belli bir yere kadar yetkisi vardı. Sonra “artık benden çıktı” diye bir cümle kullandı. Trelleborg, uluslararası bir sermaye olduğu için buradaki yönetim belirli bir noktadan sonra “artık bu süreci ben devam ettirmeyeceğim” dedi.

Burada bazen grev çadırımızın önüne geliyor, hal hatır soruyor. “Bir ihtiyacınız var mı?” diyor. Ama bir yandan da **“benim çalışanım bu grevi hak etmiyor” diyor. Peki, senin çalışanın, Trelleborg şirketinin çalışanları bu ücreti hak ediyor mu acaba?** Bu soruyu kendisine soruyor mu?

Baktığımız zaman mücadeleimiz zor ama kararlıyız. Çünkü biz bu fabrikada ortalama 13 yıl kıdemi olan bir işçi toplamıyız. Onlara da masada en son şunları söyledik. Daha önce 2015 yılında bir grevimiz oldu. Yani Trelleborg şirketi, Süperlas’tan fabrikayı satın aldıktan sonra 3 tane toplu sözleşme sürecine girdi ama maalesef iki tanesi grevle sonuçlandı. Sadece bir tanesi grevsiz bitti.

Eğer bu sefer de bir önceki grevin şartları gibi düşünüyorsanız, kesinlikle düşünmeyin. Çünkü biz çalışanlar artık hayat mücadelesi karşısında ezilmiş durumdayız ve bu haklarımızı almadan kesinlikle içeri girmeyeceğimizi defalarca ifade ettik.

Çalışan arkadaşlarımız şunun inancında ve bilincinde, kesinlikle haklarımızı almadan içeriye dönmeyeceğiz.

Teşekkür ediyoruz. Biz de “Yaşasın Sınıf Dayanışması” diyoruz!

Özel sağlık sigortası istedik. Şirketimiz buna kesinlikle karşı olduğunu söyledi. Ama maalesef müdürlere, üst yöneticilere özel sağlık sigortası yapan şirket, çalışanlarına bunu yapmıyor. Niye? Çalışanlar emekçi değil mi? Niye ayrım yapıyorsunuz?

...

Diğer fabrikalardan işçilerin ziyaretlere geldiğini görüyoruz. Destek ve dayanışma süreci ne durumda? Bu grevin GOSB’deki yankıları nasıl oldu?

Gerçekten uzun zamandır sermaye tarafından çalışanlar üzerinde bir baskı kuruluyor. Maalesef yasalarımız çalışanların yanında olan yasalar değil. Bugün baktığımız zaman sadece grevin yasal hakkımız olarak varlığını sürdürdüğünü görüyoruz. Ama buna rağmen bugün fabrikamızın dibinde grevimizin sesini duyuracak hareketler bile yapamıyoruz. Sessiz bir şekilde beklemek dayatılıyor.

Ama şunu söyleyelim. İşçi arkadaşlarımızdan bize gelen destek çok. Sağ olsunlar. Bu sınıf mücadelesi önemli. Sonuçta biz sermayeye karşı ne zaman dik bir duruş sergileyebiliriz? Birleşirsek.

Bugün grevimizin 9. günü. Bugüne kadar Birleşik Metal-İş, Petrol-İş Gebze ve İstanbul şubeleri, Konya şubelerimiz destek ziyaretlerine geldi. Partilerden destekler oluyor.

Bugün AKP’nin ilçe başkanı geldi mesela. Onlara da aynısını söyledik. “Sermayeye karşı bu ülkenin çalışanlarını

Suç Kadınlarda Değil, Suç Kapitalizmde!

Derya Koca

Kadınlar, dünyanın her yerinden ses veriyor. Neoliberalizme karşı ayaklanmış olan Şili’de, kadınların 25 Kasım’da yaptığı performans Las Tesis dünyanın pek çok ülkesinde sokaklarda yeniden ve yeniden yapılıyor.

Eşitsizliklerin, eve kapatılmanın, taciz ve tecavüzün, derinleşen kadın işsizliğinin, şiddetin, cinsiyetçiliğin yarattığı bu isyan kendini farklı kıtalarda gösteriyor. Latin Amerika’nın neoliberalizm laboratuvarı olan Şili tüm dünyaya ilham oldu. Lübnan, Irak, Sudan, Fransa, Haiti, Kolombiya ve Ekvador hala sınıf mücadelesinin bu yeni ve umut veren dalgası ile sarsılırken kadınlar da bu yükselişin içinde kendilerini ifade ediyor.

Neoliberalizmin 2008 krizi sonrasında birçok ülkede sağ siyasetçiler, emekçilere karşı saldırgan sermaye programları ve cinsiyetçi ideolojileriyle iktidara geldiler. Bu aşırı sağcı iktidarlara, temelinde aşırı sömürü ve derin toplumsal eşitsizliklerin taraftarı olduğundan, aynı zamanda da en fanatik kadın düşmanları. Aşırı sağcılar iktidarda olmadığı ülkelerde de aynı politik ve toplumsal program, biraz daha şirin bir vitrinle pazarlansa da yarattığı toplumsal sonuçlar aynı. Dünya genelinde kadınların daha fazla toplumsal yaşama dahil olduğu, üniversiteye ve çalışma yaşamına katıldığı bir dönemde kapitalistlerin topluma dayattıklarıyla kadınların özgür ve eşit bir yaşam arayışı uyuşmuyor. Yeni bir kadın hareketinin temellendiği nokta aslında burası.

“Suç bende değil” diyen belki de on binlerce kadın farklı ülkelerde Las Tesis performansına katıldı. Türkiye dışında hiçbir yerde polis saldırısı gerçekleşmedi. Türkiye

özelinde kadın mücadelesinin, rejimle derin çelişkileri açığa vurması ve çok büyük meşruiyet sahibi olması bakımından ciddi bir kitle potansiyeli taşıdığını çeşitli defalar somut örnekleriyle gördük. Kadın cinayetlerinde polisin açık açık ön açması, yasaların uygulanmayarak kadınların eve geri gönderilmesi, kamuoyu desteğinin olmadığı davalarda katillerin aklanması, hakimlerin her fırsatta ‘tahrik indirimi’ ve ‘iyi hal’ indirimlerine başvurmaları... AKP rejiminin karakteri, yasal olarak kağıt üzerinde görünenle değil; kadın düşmanı bu kabarık sabıka kaydından anlaşılabilir. Şule’nin müebbet alan katili, toplum sahip çıkmasan şu an serbest dolaşıyor olacaktı. Tam 23 kere suç duyurusunda bulunmasına rağmen Ayşe Tuba Arslan korunmadığı için katledildi. Koruma kararı alabilen kadınlar ise çantalarında koruma kararıyla öldürülüyor. AKP rejiminin kadın düşmanı karakteri doğrudan yargının, polisin ve bakanlıkların fiili işleyişiyle mümkün kınıyor.

Çünkü AKP rejimi kadınların bağımsız ve özgür bir yaşam kurmasından nefret ederken bunu aynı zamanda kadınları yoksulluk, işsizlik, muhafazakar baskı ve devlet engellemesi ile dört bir yandan sararak yapıyor. Yoksul kadınların gidecek bir kapısı, ayakta kalacak bir geliri ve hiçbir sosyal hakkı bulunmuyor. Yargı ve emniyetten cesaret alan failler durmuyor. Bu durum iyice perçinlensin ve boşanma fikri kadınların aklına bile gelmesin diye nafaka hakkına bile el uzatılıyor. Ve kadınlar Las Tesis’le “suç bende değil” dediklerinde ve “yargıçlar, polis, devlet ve başkan” diyerek kadınların öfkelerini yönelttikleri yerde karşılarında polis şiddetini buluyor. İçişleri Bakanı, açıkça kadınların rejimi hedef gösterdiği için polis saldırısına maruz kaldığını söylediği bir yerde korkunun kaynağı da itiraf edilmiş oluyor. Evet, AKP’nin ses çıkaran, isyan eden kadınlara hiç tahammülü yok ama aslında sorun iktidar açısından daha büyük.

Türkiye toplumu, toplumsal bir patlamanın objektif koşullarının olgunlaştığı bir evreden geçiyor. Yoksulluğa bağlı olarak intiharlar artıyor. İşçiler grev ve iş yeri eylemleriyle kıpırdanıyor. Bu olgunlaşmanın ayaklarından biri de kadın isyanı. Rejimin kadın düşmanlığı, kadınların sorunlarının korkunç bir noktaya gelmesi, bu potansiyel patlamanın kadın mücadelesi açısından da hazırlıklı olunması gereken talepler ve araçlar oluşturmasını acil biçimde dayatıyor. Can yakıcı gündemlere anlık tepki vermenin ötesine geçerek toplumsallaştırma başarısını gösterdiğimiz talepleri kazanmak için istikrarlı şekilde mücadele eden kitlesel bir mücadele yaratmamız çok önemli. Kadın mücadelesini sokaktaki cesarete ek olarak, sınıfın mücadele araçlarının yaptırım gücü ile donatmamız gerekiyor. Protesto etmenin bir adım ötesine geçmemiz gerekiyor. Emekçi ve yoksul kadınların taleplerini (kreş, işsizlik, güvencesiz çalışma) güçlü bir şekilde bu isyana katmamız gerekiyor ki kadın düşmanı rejimin karşısına, kadın hareketinin şu an hitap ettiği sosyolojiden daha geniş ve kadın sorununu çok derinden yaşayan kadınları da mücadeleye kazanabilelim. AKP rejimi gibi bir rejimle mücadele edeceksek bu güce dayanmak dışında bir alternatifimiz yok.

İşte o zaman, şu an neoliberalizmin krizi içinde

debelenen dünyada kadınların ve emekçilerin isyanının birleştiği gerçek bir toplumsallaşma öyküsü yaratabiliriz. Türkiye’deki egemenlerin korktukları asıl tehlike budur. Her fırsatta ölen, tecavüze uğrayan, şiddete uğraya kadında “suç” arayan kadın düşmanları kadınların cesaretinden nefret ediyor. Kadınların “suç bende değil” diyerek karşılarda dikilmelerinden daha fazlasını yapacağız. Kadınları devrimci mücadeleye kazanacağız. Ve işe, kadın katillerini, patronları, yandaşlarını Aklayan AKP yargısını hedefe koyarak başlayacağız. Kadınları mahkeme kapılarında, karakollarda ölüme terk etmenize müsaade etmeyeceğiz. Ama orada duracak değiliz. Kadınlar eşitsizliklerde dolu dünyada, devrimci bir tarihsel hesaplaşmada karşınıza dikilecek.

 GAZETEMİZE NEREDEN ULAŞABİLİRSİNİZ?

ANKARA

İlhan İlhan Kitabevi
(Karanfil Sk. 30/3 Kızılay)

Spartaküs Kültür-Sanat
(Karanfil Sk. No: 14/9 Kızılay)
Tel: 0536 658 8228

İSTANBUL

Mephisto Kitabevi - Taksim Şube
(İstiklal Cd. No: 125)

Mephisto Kitabevi - Beşiktaş Şube
(Köyiçi Cd. No: 15)

Mephisto Kitabevi - Kadıköy Şube
(General Asım Gündüz (Bahariye) Cad. No:23)

Spartaküs Kültür-Sanat
(Caferağa Mah. Nail Bey Sk. No: 58/5 Kadıköy)
Tel: 0538 765 3669

DENİZLİ

Spartaküs Kültür-Sanat
(835 Sk. Şarkaya İşhanı No: 17 Altıntop Mah.)
Tel: 0505 835 4780

İZMİR

Tel: 0536 241 1140

AYDIN

Tel: 0536 241 1140

AMASYA

Tel: 0543 723 2235

sosyalist

İşçi-Emekçi İktidarı ve Uluslararası Sosyalizm için

Memleketten İnsan Manzaralarıyla 2019 Gerçekleri

Gökçe Şentürk

ŞABAN VATAN

12 Nisan 2018'de Giresun'un Eynesil ilçesinde evinin önünde yaralı bulunan ve sonra yaşamını yitiren kızı Rabia Naz'ın cinayetinin aydınlanması için mücadele veren bir baba. Meselenin ucu AKP'nin kurmaylarından Nurettin Canikli'ye, Eynesil Belediye Başkanı Somuncuoğlu'na dayandığı için

tımarhaneye kapatılmak istendi. Rabia Naz intihar etti dendi. Defalarca gözaltına alındı. Pes etmeyen mücadelesi sonucunda Rabia Naz'ın kıyafetlerinde lastik izi olduğunu ortaya çıkardı. Bu bir intihar değil cinayet!

CEREN ÖZDEMİR

Kadınlar her gün ölüyor. Suçluları bu sistemin efendileri, patronları, iktidarı. Şule Çet davasından çıkıp Ceren'in ölüm haberini aldık. Neden? Çünkü katiller korunuyor, kadınlar eve kapatılıyor, istihdam alanı sağlanmıyor, suçlulara ceza yerine indirim dağıtılıyor. Ceren Özdemir cinayeti bir semboldür;

cinayet suçundan hükümlü, iki kez firar etmiş bir katil sonunda Ceren'in hayatını aldı.

Çünkü yargı, iktidar, polis katillerin değil gerçekleri arayanların, haksızlıklara karşı çıkanların, mahkemelerden hakça karar çıksın diye adliye saraylarının önünü dolduranların peşinde!

2019 yılının 11 ayında 402 kadın cinayete kurban gitti!

OĞUZ ARDA SEL

8 Temmuz 2018'de 25 kişinin can verdiği Çorlu Tren kazasında ölen bir çocuk. Bu ülkede göz göre göre ihmaller, rant sonucu hayatını kaybeden yüzlerce çocuktan biri. Aynı zamanda ölümü, sorumluları karartılan binlerce insandan da biri. Bu ülkede çocukların yaşayamadığı bir düzen yarattılar.

İhmaller, kayırmalar... Bu seneye damgasını vuran iki çocuk cinayeti; **Rabia Naz ve Oğuz Arda**. Ama bu tablonun çok küçük bir kısmı. Tecavüze uğrayan, yoksulluk nedeniyle ağır iş yükü altında çalışmak zorunda kalan binlerce çocuk var!

GÖKHAN T.

"Seni Seviyorum kızım, Özür dilerim"

Çorum'da geçinemediği için intihar eden bir babanın küçük kızına son mesajı.

Yoksulluk, işsizlik ve nihayet Çaresizlik...

Ramazan ayında eve yiyecek götüremediği için intihar eden Hacı Üruç'ten, ataması yapılmadığı için işsiz kalarak kendisini asan Kevser Abdülkadiroğlu'na, tarım işçisi olarak çalışan ve 8 aydır kirasını ödeyemediği için intihar eden Emine Akçay'dan, 'Ölümünden kimse sorumlu değildir. Çocuğuma kitap ve okul önlüğü alamadım.' notunu geride bırakarak kendisini asan Cemal Can'a, çok sayıda işçi intihara etti. Bu intiharlar bir iş cinayetinden farksızdır.

Son 6 yılda ise en az 351 işçi ağır çalışma koşulları, işsizlik nedeniyle intihar etmiştir.

İş cinayetleri, intiharlar emekçileri yaşamdan koparıyor.

SEFALET, NEKAHET ya da ÖLÜM!

Yılın ilk 11 ayında en az 1606 işçi yaşamını yitirdi

İşte Gerçekler;

Emekçiler, kadınlar, çocuklar

Kredi teşvikleri, borçların silinmesi, vergi indirimleri,

KİM Mİ ONLAR?

Bizim payımıza düşen önümüze atılan, bize lütuf edilen pespaye bir yaşam ya da...

Kamu kaynakları emekçilere damlayla

Ali Ağaoğlugiller, yandaş patronlar, zenginler, gökdelenlerin tepesinde, sıcak lüks şatafat içinde yaşayanlar, halkın kanını emenler...

Oysa krizden mutlu çıkanlar da var..

Bazılarına şelale gibi akıyor

Gün daha aydınlanmadan yola koyulan emekçi, kaderi ailesinden farksız geleceksiz genç ve ezilenler artık zamanı geldi;

**Toplumsal Eşitlik ve
İnsanca Yaşamak için**

2020'yi MÜCADELE YILI YAPALIM!